

РЕШЕНИЕ

№ 1230

гр. Пловдив, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20225300501811 по описа за 2022 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „*****“ представлявано от управителя А. А., „*-*****“, представлявано от управителя К. А. и „*****“ ООД, ***** , представлявано от управителя А. Т., чрез адв.И. Е.П. против Решение № 260312/ 12.05.2022г. по гр.д.№ 9311/ 2020г. по описа на ПРС – XXII гр.с., с което жалбоподателите са осъдени да заплатят солидарно на „*****“ сумата в размер на 25 000 лева, предявена частично от общо дължимата сума в размер на 140 000 лева, дължима по Договор за финансова помощ от 24.07.2013г., сключен с „*****“ ЕООД, което вземане е прехвърлено с Договор за цесия от 07.02.2018г. на „*****“ ЕООД, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.07.2020г. до окончателното плащане, както и сумата в размер на 2 885 лева – разноски в производството. С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и постановяване на друго по същество на спора, с което изцяло да се отхвърлят предявените от ищеца искове като неоснователни и недоказани по основание

и размер. Изложени са съображенията и оплакванията за неправилно разпределена от районния съд доказателствена тежест между страните във връзка с представени от ищеца доказателства, достоверността на датата на които е била оспорена от жалбоподателите с отговора на исковата молба в качеството им на частни документи, като тежестта за доказване на възражението била разпределена от съда в тежест на жалбоподателите; оспорва се като неправилен изводът на районния съд за притежавана от подписалата частния документ Договор за финансова помощ от 24.07.2013г. представителна власт във времевия период на неговото подписване, без вземане предвид възраженията и оспорванията на ответниците, при неоспорване от страна на жалбоподателите като безспорен факта за наличие на извършено плащане от страна на „*****“ на сумата 140 000 лева по сметка за принудително изпълнение на НАП на датата 26.07.2013 г., разпределена за погасяване на публични задължения на „*****“ и което плащане е било осчетоводено в счетоводството на „*****“ като вземане, произтичащо само от факта на плащане, но без осчетоводяване на договора за финансова помощ нито в счетоводството на „*****“, нито в счетоводството на „*****“, поради което се поддържа доводът, че и в останалите събрани по делото доказателства /ССчЕ, ГФО/ в частта на обявения Счетоводен баланс, вкл. относно отразени парични потоци на парични средства по ГФО за 2013г., не се установява наличието на договор за предоставяне на заемни средства, който е следвало да се съхранява от управителят и счетоводител Т. Т.-Ш.; подобен договор не се оспорва, че не е част от фактическия състав на породено заемно правоотношение, но е явно доказателство за съставянето му впоследствие; оспорва се приетото от РС предоставената информация на НАП да дава информация за достоверността на датите на частните документи, в каквата насока се прави доводи от липсата на осчетоводяване в счетоводството на „*****“, както и от разпитания по делото свидетел Н. .; прави се възражение относно процесуалните възможности за събиране на гласни доказателства в изследваната насока от една страна, а от друга се прави анализ на депозираните свидетелски показания в първоинстанционното производство; развити са и доводи в изложената по-горе насока относно частните документи по делото във връзка с искане за усвояване на средствата по договора за финансова помощ, заеманата длъжност от Т. Т. в различни

дружества, част от които и спорещи страни по настоящото дело, както и във връзка с договор за цесия, осчетоводен в счетоводството на ищцовото дружество. Претендира се присъждане на направените разноски и заплатено адв.възнаграждение за защита и проц.представителство в производството пред двете инстанции.

От въззиваемата страна – „*****“, представлявана от адв.Г. Н. Д., редовно уведомена, не е постъпил писмен отговор в срока по чл.131 ГПК . С постъпил впоследствие отговор се излага подробно становище, с което се оспорва жалбата като неоснователна и моли да се потвърди обжалваното решение. Ангажира доказателства.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените по делото доказателства, във връзка с доводите на страните на основание чл.269 ГПК, намери следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна и е в законния по чл.259, ал.1 ГПК, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

Съдът е сезиран с пасивно субективно съединени искове от „*****-гр.С. против *****“, „*****“, и „*****“ за осъждане на ответниците като солидарно отговорни за заплащане на сумата от 25 000 лева, предявена частично от общо дължимата сума в размер на 140 000 лева, дължима по Договор за финансова помощ от 24.07.2013г., сключен с „*****“, което вземане е прехвърлено с Договор за цесия от 07.02.2018г. на „*****“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба в съда до окончателното плащане.

Исковите се основават на обстоятелствата, че ищецът претендира процесното вземане в качеството си на цесионер по сключен с дружеството „*****“ – цедент цесионен договор от 07.02.2018г., по силата на който същият е придобил вземания на цедента в общ размер от 140 000 лева, за което ответниците са били уведомени. Вземанията на дружеството „*****“ са произтичащи от сключен с ответниците договор за заем, наименован Договор за финансова помощ от 24.07.2013г. със срок на погасяване на задължението 23.07.2018г. , по силата на който договор първият се явява заемател, а вторите – солидарни длъжници. С общата сума от 140 000 лева цедентът е заплатил на датата 26.07.2013г. публични задължения на първия ответник „*****“ по разпределение на тази сума в принудително изпълнение, провеждано от

НАП, за което по делото е представено платежно нареждане за плащане по сметка. В тази насока са представени посочените в исковата молба договори, на които ищецът се позовава, ангажирана е ССЧЕ във връзка с възраженията по същество на оспореното материално правоотношение от страна на ответниците.

При уважаване на исквете, районният съд е кредитирал представените писмени доказателства като установяващи заявените в исковата молба фактически обстоятелства, кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото, като е приел проведено при условията на пълно и главно доказване наличието на сключен договор за заем, в това число предоставяне на заеманата сума на заемателя, поемане на задължение на последния да върне сумата, размер и падеж на вземанията, наличието на солидарна отговорност за ответниците, предвидена с договора. Чрез служебна справка в Търговския регистър е установено, че към момента на сключване на договора представител на трите дружества е била Т. Т. , както и чрез съдебно-почеркова експертиза е установена автентичността на подписа на посочения за подписал договора за ФП, в качеството на управител. От представено по делото Искане за усвояване на средства по договор за финансова помощ от 24.07.2013г. е прието установено наличието на отправено искане от „***** за превеждане на процесната сума от 140 000 лева по съответна банкова сметка на НАП за целите на погасяване на публични задължения на заемателя, така както това е посочено в цитирания ДФП от 24.07.2013г. , с дата на искането 25.07.2013г. и насрещен отговор от заемотателя „***** за извършен превод по искането в размер на 140 00 лева в посочената банкова сметка. По депозираната пред този съд ССЧЕ е установено, наличието на осчетоводено на 26.07.2013г. в счетоводството на заемотателя „***** вземане спрямо заемателя „***** в размер на 140 000 лева, произтичащо от погасяване на съществуващи публични задължения на заемателя към Държавата, по които задължения вторите ответници - „***** и „***** се задължили солидарно с първия ответник „***** . С оглед наведените възражения от ответниците за липса на осчетоводяване при последните на процесния договор за заем, е мотивиран извод по аргумент от разпоредбата на чл.180, ал.1, т.1 ДОПК за липса на законово изискване на задълженото лице в тази насока като елемент от фактическия състав на договора за заем. По възраженията на ответниците

относно достоверността на датата на сключване на договора за заем е прието това да се установява от представената по делото информация на НАП за датата на постъпилата по нейна сметка в размер на 140 000 лева сума на датата 26.07.2013г. от дружеството „*****“ с цел погасяване на задълженията на „*****“. От ССЧЕ експертиза е установено още наличието на осчетоводяване на договора за цесия от 07.02.2018г. в счетоводството на двете страни по този договор на същата дата на сключването му – 07.02.2018г. , в период, в който лицето Т.Т. е била управител на ответните дружества, която по признание на последните е била освободена с Решение на Общото събрание през м.октомври 2018г., с което се потвърждава заявеното от ищеца обстоятелство последната да е имала валидна представителна власт към момента на сключване на процесния договор за заем от 24.07.2013г.

Въззивният съд възприема направените първоинстанционния съд фактически изводи като кореспондиращи на събраните в първоинстанционното производство писмени доказателства, справка в Търговския регистър и депозираните заключения по делото, от които се е установило наличието на подписан договор за финансова помощ с дата 24.07.2013г. между дружеството „*****“ и ответниците, представлявани от лицето Т. Т., финансовата помощ за предоставяне, по който е било иницирано от първия ответник и настоящ жалбоподател, като претендираното като вземане по процесния договор е било прехвърлено на ищцовото дружество „*****“ по договор за цесия, за което уведомени ответниците, поради което се явява претендирано от това дружество, представлявано от управителя Т. Т., в качеството на цесионер като приобретател на парично вземане. С безспорност на фактите се ползват обстоятелствата, че процесната обща сума /140 000 лева/, предмет на подписания на 24.07.2013г. договор за финансова помощ, е постъпила по нарочна сметка за погасяване на публични задължения на ответника „*****“, което е установено и с представено по делото нарочно платежно нареждане с дата 26.07.2013г. Относно възприетата за установена фактическа обстановка въззивният съд препраща към мотивите на районния съд, в която насока възраженията на жалбоподателите не се приемат като обосновани въз основа на събраните по делото доказателства.

От въззивният съд обаче не се възприемат за обосновани и правилни

правните изводи, изведени при така събраните доказателства относно наличието на изпълнение на фактическия състав за редовно учредено заемно правоотношение между предоставящия финансовата помощ страна по договора от 24.07.2023г. страна „*****“ и ответниците, именно с оглед необходимостта от завършване на фактическия състав на валиден договор за заем чрез установяване наличието на постъпила процесната сума в патримониума на ответниците с оглед характера на договора за заем като реален такъв. При безспорност на обстоятелството е, че договаряната за предоставяне процесна сума е постъпила по нарочна сметка на трето лице, а не в патримониума на ответника „*****“или останалите като солидарни длъжници ответници, след което да е извършено разпореждане с тази сума от последните с цел погасяване на налични публични задължения, за които е заявено, че е предоставена сумата с цел подпомагащо финансиране / кредитиране/. В Тези изводи се налагат и от приетата пред въззивната инстанция ССЧЕ, по която се установява процесната сума от 140 000 лева не е постъпила по банкови сметки или в касата на дружеството „*****“, не е намерила отражение в счетоводната сметка 499 “Други кредитори“, която по своя характер е пасивна, съответно отразява пасивите на дружеството. Предоставяне на процесната заемна сума е необходимо съставянето на първичен счетоводен документ с описание за съставянето му въз основа на процесния Договор за заем или финансова помощ. По делото с представеното по делото Платежно нареждане от 26.07.2013г. се удостоверява извършен превод от страна на дружеството „*****“ на процесната сума по нарочна сметка на трето лице за погасяване на публични задължения. Неотнормено се намира към фактическия състав на договорното правоотношение по валиден договор за заем обстоятелството, въз основа на което районният съд е обосновал правните си изводи за ангажиране на договорната отговорност на ответниците като солидарни длъжници, свързано с изследване на въпроса за наличие на данни за отразяване в счетоводната документация при която и да от страните по делото или на самия подписан договор за финансова помощ, доколкото от правна страна се намира, че за завършване на фактическия състав на заемното правоотношение е необходимо получаване на тази сума чрез постъпването ѝ реално в патримониума на заемополучателя в това му качество по така подписания договор за предоставяне на сумата като заемна такава. Разгледани от друга

страна събраните доказателства биха могли да се отнесат към разглеждане на въпрос относно наличието на основание за ангажиране на отговорност по възникнало по своя характер облигационно правоотношение между страните на извъндоговорно основание като източник на задължение, което не се съотнася обаче към спорното материално право по настоящото дело, основано на претендирано парично задължение на договорно основание.

По така изложените съображения обжалваното решение ще се отмени като неправилно, а предявеният по настоящото дело частичен иск ще се отхвърли като недоказан по основание.

На основание чл.78, ал.3 ГПК на ответниците следва да се присъдят направените за двете съдебни инстанции съдебно-деловодни разноски по списък на разноските по чл.80 ГПК за първоинстанционното производство от 11.04.2022г. в общ размер от 4 765 лева, както и по списък по чл.80 ГПК пред въззивната инстанция в размер на 5 269,57 лева, съответно в общ размер от 9 949,57 лева.

Водим от горното, въззивният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ИЗЦЯЛО Решение № 260312/ 12.05.2022г. постановено по гр. д. № 9311/ 2020г. по описа на Пловдивски районен съд – XXII гр.с. И ВМЕСТО ТОВА ПО С Т А Н О В Я В А:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „*****“ против „*****“, „*****“, и „*****“ солидарно да заплатят на ищцовото дружество сумата 25 000 лева/ двадесет и пет хиляди лева/, предявена частично от общо дължимата сума в размер на 140 000 лева, дължима по подписан Договор за финансова помощ от 24.07.2013г. с „*****“, което вземане е прехвърлено с договор за цесия от 07.02.2018г. на „*****“, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателно ѝ изплащане.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____